

Čís. 1255.

Dána-li, ježto obžalovaným pro zločin bylo tvrzeno opilství, porotcům otázka, zda jest tu přestupek dle §u 523 tr. zák., nejde o otázku dodatkovou, nýbrž o otázku viny.

(Rozh. ze dne 23. srpna 1923, Kr II 353/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Brně ze dne 4. června 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy dle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a zločinem utržení na cti dle §§ 209, 210 písm. b) tr. zák.

Důvody:

Porotcům dána byla I. hlavní otázka na zločin vraždy. Vzhledem k tomu, že obžalovaný jak v přípravném vyšetřování, tak i při hlavním přelíčení tvrdil, že byl »silně podnapilý«, že byl »hodně napilý«, a v úvaze, že nutno zůstaviti porotcům rozhodnutí o tom, by určili stupeň opilosti obžalovaného, připojil porotní soud k oné hlavní otázce dvě otázky dodatkové. První zněla v ten smysl, spáchal-li obžalovaný Jan S. čin v úplném opilství, ve kteréž se připravil, nemaje zločin v úmyslu. Druhá dána byla pro případ, bude-li I. dodatková otázka zodpověděna aspoň 6 hlasy »ano« a byla toho obsahu, zda obžalovaný je vinen, že dne 18. ledna 1923 v H., jsa opilým, proti vlastní matce své Terezii Š-ové, udeřiv ji opětně sekerou do hlavy, takovým způsobem jednal, že z toho nastala smrt její, tedy vykonal čin, který by se mu krom opilství přičítal za zločin. Porotcové odpověděli na I. hlavní otázku 12 hlasy kladně a první otázku dodatkovou 12 hlasy popřeli, takže odpověď na druhou otázku dodatkovou vůbec odpadla. Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 6 §u 344 tr. ř.; spatřuje jej v tom, že prý druhá dodatková otázka, znějící na přestupek dle §u 523 tr. zák., není vlastně otázkou dodatkovou, nýbrž eventuální a míní, že prý toto nesprávné označení nevyklučuje, že by porotcové úplně jinak nepochopili a nerozhodli případ obžalovaného, kdyby otázka byla správně označena. Stížnosti dlužno přisvědčiti potud, že označení oné otázky neodpovídá zákonu. Správně je, že porotní soud vůči zodpovědání se obžalovaného, že v době činu byl ve stavu opilosti, dal ve smyslu §u 319 tr. ř. porotcům dodatkovou otázku na vyvíňující důvod úplné opilosti ve smyslu §u 2 lit. c) tr. zák. Nesprávně je však, že označil následující na to otázku, znějící na přestupek §u 523 tr. zák. jako otázku dodatkovou. Neboť zákon trestá v §u 523 tr. zák. nikoli opilost jako takovou, tudíž stav, v kterém se pachatel v době činu nalézal a který právě tvoří ve smyslu §u 319 tr. ř. předmět otázky dodatkové, nýbrž vinnu pachatele, že se do stavu opilosti uvedl. Je proto otázka znějící na přestupek §u 523 tr. zák. svou povahou otázkou viny, ohledně níž platí jiný poměr hlasů než ohledně otázky dodatkové (§ 329 tr. ř.) a byla také otázka jako otázka viny formulována, jak tomu nasvědčují

slova »Jest obžalovaný Jan Š. vinen« Obžalovaný však nemá důvodu ke stížnosti, kdyžť vzhledem ku výsledku zodpovězení předchozích dvou otázek, první hlavní a první dodatkové, odpadlo jakékoli hlasování a odpovídání porotců na druhou otázku, nazvanou nesprávně jako dodatková, takže není vůbec oprávněn z formulace této, bezpředmětnou se stavší otázky dovozovati nějaký důvod zmatečnosti. I když se proto vychází z předpokladu, že pojmenování zmíněné otázky bylo nesprávným, nebylo toto porušení formy v daném případě způsobilým, aby jevílo škodlivý vliv na rozhodnutí ohledně obžalovaného (druhý odstavec Šu 344 tr. ř.). Stížnost musí zůstatí bez úspěchu tím spíše, an obhájce obžalovaného nevznesl při hlavním přelíčení námitek proti označení dotyčné otázky, naopak projevil s ní tak, jak byla navržena, svůj bezvýhradný souhlas.

Čís. 1256.

Reální souběh zločinu vraždy se zločinem vydírání a ideální souběh zločinu vraždy se zločinem veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák.

Hlavní otázka má se krýti s obžalobou jak co do předmětu tak i obsahu. Porotnímu soudu není zákonem přikázáno, by v otázkách vyznačil, zda jde o trestný čin jeden, podléhající několika skutkovým podstatám, či o trestných činů více.

Nejde o nepřípustné (§ 50 tr. zák.) zostření trestu smrti, vyslovil-li soud, že se obžalovaný zbavuje práva volebního. Zostřením ve smyslu Šu 50 tr. zák. jest pouze zlo trestní, jež jest obsaženo v rozsudku, vyslovujícím trest smrti nebo v rozsudku, tvořícím s ním jeden celek (§ 265 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 25. srpna 1923, Kr I 428/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Ml. Boleslavi ze dne 18. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny jednak dokonané, jednak nedokonané vraždy prosté dle Šů 8, 134, 135 čís. 4, 138 tr. zák., veřejného násilí dle Šu 98 lit. a), b) a Šu 81 tr. zák., krádeže dle Šů 171, 173, 174 II. c), 176 II. a) a 179 tr. zák. a přestupky dle Šu 36 čís. pat. ze dne 24. října 1852 čís. 223 ř. zák. a Šu 1 zákona ze dne 24. května 1885 č. 89 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů čís. 4, 5, 6, 10 a 12 Šu 344 tr. ř. Prvé čtyři důvody spatřuje v tom, že zamítnut byl návrh obhájcův, aby nebyly dány porotcům otázky a sice vedle 1. hlavní otázky také 2. a vedle 4. otázky 5. otázka hlavní, ježto prý těmito otázkami podřaduje se totéž jednání obžalovaného pod dvě různá zákonná ustanovení. Můžeť prý jednání to zakládati skutkovou povahu jednoho nebo druhého činu a není prý zejména možno, by pachatel při téže činnosti měl úmysl dvojitý. Stížnost jest bezdůvodna. První hlavní otázka byla dána na vraždu v tom smyslu, je-li obžalovaný vinen, že, vystřeliv dvě rány z vojenské pušky na hajného Václava K-a, jednal proti němu v úmyslu, by ho usmrtil. K otázce této připojeny byly pro případ, že